

(א) ועי' תוספות מנחות ל: ד"ה וילמא; (ב) מגילה לז: מנחות ל: ועי' קדושין טז א; (ג) ב"מ כ: ועי' (ד) נוסחה כג: (ה) יומא נה: (ו) ועי' תוספות יומא נה: ד"ה והמנן; (ז) [קדושין פא: ב"ב כגג:]; (ח) [קדושין פא: ע"א: שבועות לג: לו: עירובין יח:]; (ט) כתיב' למתא מיבט אפי' ועי' גמולין גמרי"ב כ: כהג"מ; (י) [שבת כ: זכמים פה:]; (יא) יבמות סט: מ"ס ג: [סוכה כג: תוספתא ספ"ד ע"ש]; (יב) [שם כג:]; (יג) [ש"ל דתיאג]; (יד) לעיל כה. חולין ד: ב"ק סט: סוכה כג: דמא פ"ו מ"ד יומא נה: [עירובין לו:]; מעילה כג [תוספתא דמא פ"ו]; [ועי' למשנה לעיל כו, כז]

גליון הש"ס

מתני' בחוקת שהוא קיים. עי' סנהדרין דף מו פ"א דמ"ה אמת כיש: גמ' וגומס. עי' קדושין ע"ג ע"ז מ"ה ל:

מוסף תוספות

א. היאך מכשירין הגט בהכירא דחפיסה. ש"ע"ק לעיל מ. ד"ה [סנהדרין] גט ואלה. ב. לאחר, והניח בה גט, ואבר ממנו. ש"ע"ק שם. ג. ה"ג, ויש לו טבעיות הנין. כתיב' לעיל מ. ד"ה מלאו. ד. דלא חיישינן דלמא אתרמינו בטא, אלא אמרי' איניש אחרינא אשכחיה ואנחה בחפיסה ונפל ממנו, והוה. כתיב' שם. ה. ה' ולא משנה דהיתרו חייש' סימן לגט. כתיב' שם. ו. שהם ביד ב"ה, וחיישינן לא מאי דאפשר למיחש ומתקנינן כל מאי דאפשר לחקויי טפי. כתיב' מהפס' ב"מ לו: גטס הומוני'. ז. לפי שעשו להם יסודין. מוס' ב"מ לו: ד"ה ולמא. ח. [אלא] שאנן התם דלפעמים ממתין ב"מ לו: לחלוץ לשניה אחי גידול הראשונה וחיישי' שמא ימות בתיים אבל לשמא ימות לזמן מועט כבקיעת הגוד דהכח לא חיישינן. מוס' ה"א. ט. דלא חיישינן שמא מת לאלתר אצ"ה דחיישינן שמא ימות לאלתר. מוס' ה"א.ש.

פסקי ר"ד

או שמצאו בין כליו ואפילו לזמן מרובה כשר פי' אם מצא הגט קשור בכליו בארץ ומכיוצא טביעות עין שהן שלו שאין מכיר הגט כשר ואין לחוש לאדם אחר כיון שמצאו קשור בכליו או שמצאו בתוך כליו שבכתיב כשר שברואי זהו שנפל ממנו

צין פלוני. צביותו: לימא. רב יהודה הלכה כש אומרים ולימא רבה הלכה כר"ש למה חזרו להזכיר את הדברים ולפרשן: ומשני משום דאפכי להו. אית תנאי דמפכי דרבי שמעון ליש אומרים ויש אומרים לרבי שמעון הלכך אם לא הזכירו אלף שם החכמים לא היו ידעי

או שמצאו בין כליו אפילו לזמן מרובה כשר איתמר רב יהודה אמר שמואל הלכה שלא שהה אדם שם רבה בר בר חנה אמר רב יצחק בר שמואל הלכה שלא עבר אדם שם לימא מר הלכה כמר ומר הלכה כמר משום דאפכי להו: מצאו בחפיסה או בדלוסקמא: מאי חפיסה אמר רבה בר בר חנה המת קטנה מאי דלוסקמא מליקא דסבי: מתני' המביא גט והניחו זקן או חולה נותן לה בחוקת שהוא קיים יב"ב ישראל הנשואה לכהן והלך בעלה למדינת הים אוכלת בתרומה בחוקת שהוא קיים ה"שולח הטאתו ממדינת הים מקריבין אותה בחוקת שהוא קיים: גמ' אמר רבא לא שנו אלא זקן שלא הגיע לגבורות וחולה שרוב חולים לחיים אבל זקן שהגיע לגבורות ה"הגוסס שרוב גוססין למיתה לא איתביה אביי המביא גט והניחו זקן אפי' בן מאה שנה נותן לה בחוקת שהוא קיים תיובתא ויא בעית אימא כיון דאיפליג איפליג רמי ליה אביי לרבה תנן המביא גט והניחו זקן או חולה נותן לה בחוקת שהוא קיים ורמינהו רמית תרומה אפשר גמ' לא אפשר ורמי תרומה אתרומה תנן בת ישראל הנשואה לכהן והלך בעלה למדינת הים אוכלת בתרומה בחוקת שהוא קיים ורמינהו הרי זה גיטך שעה אחת קודם למיתו אמרה לאכול בתרומה מיד א"ל תרומה אניטין קא רמית תרומה אפשר גמ' לא אפשר ורמי תרומה אתרומה תנן בת ישראל הנשואה לכהן והלך בעלה למדינת הים אוכלת בתרומה בחוקת שהוא קיים ורמינהו הרי זה גיטך שעה אחת קודם מיתו אמרה לאכול בתרומה מיד אמר רב אדא בריה דרב יצחק שאני התם שהרי אסרה עליו שעה אחת קודם מיתו מתקף לה רב פפא ממואי דאיהו

מית ברישא דלמא איהו מייאת ברישא אלא אמר אביי לא קשיא הא רבי מאיר דלא חייש למיתה הא רבי יהודה דחייש למיתה דתנן הלוקח יין מבין הכותים אומר שני לוגין שאני עתיד להפריש הרי הן תרומה עשרה מעשר ראשון תשעה מעשר שני ומיחל ושותה מיד דברי רבי מאיר רבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון אוסרין רבא אמר

נקט מלאו בחפיסה אפי' נמי דווקא אם מכירו כשר אלף מה שהוא יודע שחפיסה או דלוסקמא איצדו אינו מועיל ולספריים דגרסי ומכירו מצי לפרש כמו אם מכירו ויהי' זקן או חולה ב'. תימה דצפרק המפקיד (ב"מ דף לו:); גמי הילא קנתא דלאשמנאי איחי ודאח' כרתא אמרינן דלמא שכיבא קנתא דלמא שכיבא כרתא ואומר ר"י דלענין יממי החמירו טפי למיחש דקדאמר נמי התם לא שנה עיטרא לל עבוד עיטרא לל עבוד דלמר עיטרא קלא אית לה ועוד דצביותא חיישינן טפי למיתה: תרומה אפשר. תימה וכי לא היה יודע המתוך ממניין דתרומה ואיכא לאקשוי תרומה אתרומה כדבסמוך וי"ל דכן דרך הש"ס שאינו חושש אלף מתוך קושא שנתקשה לו: שאצ"ה התם שהרי אסרה ע"יו שעה אחת מחייה. פירוש הלך בעלה למדינת הים אוכלת בתרומה דהעמד בעלה בחזקת חי אלף הכא אפילו נעמידנו בחזקת חי אסרה מחיים ופריך דלמא איחי מייאת כרישא ולא תאסר מחיים: הא רבי מאיר דלא חייש למיתה ב'. השתא דמדמה שמה מת לשמה ימות לא לגמרי מדמה דהא ר' מאיר דמוקי מתנימין כותיה ולא חייש לשמה מת אפילו לזמן מרובה חייש לשמה ימות לזמן מרובה דתנן צפרק ד' אחין (יבמות דף כו). ארבעה אחין שנים שנים אחיות ומתו הגשוחים את האחות הרי אלו חולצות ואלו מתיבמות ומפרש בגמ' משום דקסבר אסור לבעול מלות יבמין ודלמא ארבעים חד מייאת אידך וקא מבטל מלות יבמין והיא משנה מוקי לה כר"מ צ"ב דצביות (דף יח. ת. ט.) ולקמן צפרק כרתא (דף פה). נמי אמר לכולי בעלמא גירות לא שכיחא מיתה שכיחא ולרבי יהודה נמי דחייש לשמה ימות לאלתר לא דאס לא לתאר דאס לא למדה אלף שמה מת לזמן מרובה לשמה ימות לאלתר: והא

כל הגמ' פרק שלישי גיטין

כה.

אן שמצאו בין כליו. פי' צביותא אע"ג דרביס מנווין צביתו ואם היא נמצאת צקרקע היה לחוש ליוסף בן שמעון אחר אלף צין כליו ליכא למיחש שמה הביאו אחר אלף הוא: פי' מצאון בחפיסה או בדלוסקמא ומכירו כשר. כשמלאו הוא עלמנו איירי מדסמיכין אהכרתו ואע"ג דלאו לרובא מדרבנן הוא נאמן צמיגו דאי בעי אמר לא אצדתי דכולי בעלמא אית להו טביעות עינא כדפירשנו לעיל ומכירו אחפיסה ודלוסקמא קאי ואע"פ שאינו מכיר את הגט דאי מכיר את הגט למה לי שמלאו בחפיסה וא"ת ויחוש לשאלה דכאמרינן צפרק כרתא דיצמות (דף קכ:); וי"ל דקיס ליה צנפשיה שלא השאלה לזוים אדם אי נמי צידוע שחפיסה או דלוסקמא איצדו ומכל מקום נריך שיהא מכיר חפיסה או דלוסקמא צטציעות עינא דמה שידוע שחפיסה או דלוסקמא איצדו אין זה סימן והא דתנן צפ"ק דצ"מ (דף כו) מלאו בחפיסה או דלוסקמא תכריך של שטרות או אגודה של שטרות כו' התם מיירי שנותן סימן בחפיסה או דלוסקמא עלמנו ועל ידו מחזיר לו מה שנתכוו ולא חיישינן לשאלה לענין ממון אלף מה שאומר שאלהה דלוסקמא לא היו סימן דדרך להניח שטרות דלוסקמא כדמניא כדוספתא עשר דלוסקמאות שטרות מסרתי לך ואפילו היו סימן סימן מוצק להחזיר הגט לא היו והא דאמר באלו מילואות (ב"מ דף קכ. כח.) הוא אומר בחפיסה והיא אומרת בחפיסה ינתן לו דמידע ידעה דכל דלית ליה בחפיסה גמ' למה ליה אפילו יוממי לומר ידענן לו מנא צו קאמר לא משום דחשיב סימן מוצק דהתם מיירי בשלא הוחזק יוסף בן שמעון אחר ואותו הגט ודאי נכתב לשמו אלף שאין ידוע אם נפל מן העצול או מן האשה אי נמי ומכירו פירוש או מכירו ויש ספרים דגרסי כדליל או מכירו והכי פירוש מלאו בחפיסה או דלוסקמא יודיע שהוא מכיר הגט או מכירו שמכיר הגט אפילו בלא חפיסה ויש ספרים דגרסי אפילו הכי פירוש מלאו בחפיסה יודיע שלא צמחה איצדו ואינו שלו ואפילו הכי אם מכירו כשר ולרבותא

לכחן והלך בעלה למדינת הים אוכלת בתרומה בחזקת שהוא קיים השולח טאתו ממדינת הים מקריבין אותה בחזקת שהוא קיים פירוש נותן לה בחזקת שהוא קיים ולא אמרי' דלמא מית ואין גט לאחר מיתה וכן נה הלך בעלה למדינת הים לא חיישינן דלמא מית ולא אמרינן דלמא מית והויא לה זרה וכגון שאין לה זרע ממנו ולכח חטאת נמי לא אמרינן דלמא מית והויא לה חטאת שמתו בעליה ולמיתה אולא: אמר רבא ל"ש אלא זקן שלא הגיע לגבורות פי' שמונים שנה כדכתיב ואם בגבורות שמונים וחולה שרוב חולים לחיים אבל זקן שהגיע לגבורות וגוסס שרוב גוססין למיתה לא אלא חיישינן דלמא מית ולא הנשא בטנ זה עד שיתברר אם היה חי בעת מסירתו ליד האשה: איתיביה המביא גט והניחו זקן ב' ק' שנה נותן לה בחזקת שהוא קיים תיובתא ואיבעית אימא כיון דאפלוג איפלוג פי' כיון דאפלוג מורח שאר כל בני אדם שהאריך עד ק' שנה איפליג ואינו נחשב כל כך זקן שהוא קרוב למיתה אבל בן פ"א או יותר עד צ' קרוב למות: היא אוכלת בתרומה בחזקת וכו' ורמינהו הרי זה גיטך שעה אחת קודם מיתו אמרה לאכול בתרומה מיד אלמא חיישינן למיתה אמר רבא שמה מת לא חיישינן שמא ימות חיישינן פירוש לשמא מת לא חיישינן דאוקמי לה אחזקה שהניחו חי אבל זה שנתן לה גט על מנת שיחול שעה א' קודם למיתו לשמא ימות דרמי חיישינן

עין משפט
נר מצוה

בב א מ"י פ"ג מהלכות גירושין הלכה י סגנו עשין נ טו"ע"ד הי"ע פי' קלל עסקין ד וע"ש: כד ב מ"י פ"ו ס"ג הלכה כח סגנו שם טו"ע"ד שם סימן קמא ספק סמ: בה ג מ"י פ"ע מהלכות תרומות הלכה כ: בו ד מ"י פ"ד מהלכות פסולי מוקדשין ה"ד: בו ה מ"י פ"ו מהלכות גירושין הלכה כח ופי' מהלכות תרומות הלכה ג סגנו שם טו"ע"ד שם: כח ו מ"י פ"ט מהל' תרומות הלכה א:

לענין רש"י

ברולו"א. ש קל רועים. טשק"א. ש.

מוסף רש"י

הובא בסוף הספכת

פסקי ר"ד (המשך)

הלכתא בהדיא עברין בה לחומרא ולא מהדרין גט לזמן מרובה אלא במקום שאין השיירות מצויות אבל במקום שהשיירות מצויות לא מהדרין ואע"פ שלא הוחזקו שני יוסף בן שמעון בעיר א' כלישנא שאל בהיא דר' יודא אי נמי כר' ירמיה אי נמי כר' יוסי (ואפי' ואינו גיל להניח דברי רבה שנאמר בבבירור והוא שהחזיקו שני יוסף בן שמעון בעיר א' ולמיפקס הלכה כר' יודא שאמר בספק שלא ידענו אם חולק על רבה אם לאו ואפי' אם תמצא לומר שתולק עליו הא איפלוג הוא מילתא אביי ורבא בפי' האשה שלום ביבמות (קטו): דאביי אמר חיישינן לשני יוסף ורבא אמר לא חיישינן אף אם הוחזקו וק"ל כל היכא דפליגי אביי ורבא הלכה כרבה ב' מייעל קג"ם ור' ירמיה ורב אשי דהכא לאו לאיפלוגי עליה דרבא אתי אלא סברא בעלמא אמרי דאיכא לתרצי מתני' דרשום אחוזין בהכי שאצ"ה שהשיירות מצויות והוחזקו שני יוסף בן שמעון בעיר א' אי אמרו עדים מעולם לא חתמנו על גט אחר אלא על זה ששמו יוסף בן שמעון אי נמי נקב יש בעד אות פלונית נותנין ואפילו לזמן מרובה והלכתא כרבי ירמיה והלכתא כרב אשי: מאי חפיסה כרב רבה בר בר חנה המת קטנה מאי דלוסקמא אמר רבב"ח שליטא דסבי פי' כיס גדול של עור: מתני' המביא גט והניחו זקן או חולה ינתנו לה בחזקת שהוא קיים בת ישראל שנשאת

שלא בא אדם אחר והניחו שם בתוך כליו שבכיתו: איתמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כל שלא שהה אדם שם ורבי"ח אמר ר' יוחנן הלכה כל שלא עבר אדם שם וק"ל דשמואל ורבי יוחנן הלכה כר' יוחנן אבל מיהו כל זה במקום שהשיירות מצויות והוחזקו שני יוסף בן שמעון בעיר א' התם בעי' (שומר) שלא עבר אדם שם אבל אם היה מקום שאין השיירות מצויות אפילו לזמן מרובה כשר ואף על פי שהוחזקו שני יוסף בן שמעון בעיר א' אי נמי אם לא הוחזקו אצ"ה שהשיירות מצויות כשר אפילו לזמן מרובה ולא חיישינן מסתמא לשני יוסף בן שמעון דהלכתא כרבה דבעי תרתי שיירות מצויות וזוה"ק ואע"ג דאמרינן בגמ' ר' יודא רמי מתני' אברי' תנן המביא גט ואבר ממנו אם מצאו לאלתר כשר ואם לאו פסול ורמינהו מצא גט אשה בשוק בומן שהבעל מודה לא יחזיר לא לזה ולא לזה בומן שהבעל מודה מיהא יחזיר לאשה ואפילו לזמן מרובה ומשני כאן במקום שהשיירות מצויות כאן במקום וכו' א"י אפילו במקום שהשיירות מצויות והוא שהוחזקו וכו' והיינו דרבה וא"י אצ"ה שלא הוחזקו ופליגי דרבה ואפי"ה הלכתא כרבה וכך היה פסק בגמ' ו"ל (יד. מדפי היר"ף) שלא עבר אדם שם אבל אם עבר אדם שם והוחזקו שני יוסף בן שמעון בעיר א' חיישינן שמא ממנו נפל אבל בפרק שנים אחוזין (י. מדפי היר"ף) כתיב (ל) דא מילתא כיון דלא איפקא בה

(ה) עי' צבעל המאור ומתלמות וי"ן על היר"ף בתקנתן.

